

Svjedočanstvo o mom pozivu

fra Željko Štrbac

Prije mog poziva za svećenika, trebam reći nekoliko riječi o prijašnjem načinu života. Poslije srednje škole i vojske, radio sam kod svog oca kao autoprijevoznik. Imali smo firmu koja se bavila veleprodajom bijele tehnike, a ja sam kombijem razvozio robu, otprilike deset godina. Školu nisam volio do te mjere da sam već u osnovnoj školi počeo bježati iz škole, a još više to se nastavilo u srednjoj školi. Prolazio sam samo zahvaljujući milosrđu profesora, jer imati toliko jedinica i neopravdanih sati, ne bi trebao nitko proći. Velike sam muke zadavao svojim roditeljima, jer nisu znali šta sa mnom. Kada bi me pokušali dovesti u red, na bilo koji način, ja bih pobjegao od kuće na nekoliko dana bez javljanja, jer tada nije bilo mobitela, a da je i bilo ne bih se bio javio. Mnogo su pretrpjeli sa mnom to vrijeme kroz moje školovanje, ali Bogu hvala sve je kasnije došlo na svoje, osobi-

to sada kada je završen fakultet koji nije bio lagan, ali sam završio uz Božju pomoć. Najviše sam mrzio školu, a završio fakultet.

Eto što se događa kada je riječ o Božjem pozivu. Kada Bog poziva, onda i daje snagu za to. Izvodio sam gluposti i poslije škole, živio isprazno, ali bavio sam se i sportom i planinarenjem. Tenis mi je glavni sport, pa ako je netko za tenisku „šamarčinu“, neka se samo javi.

Treba spomenuti da nikada nisam išao u Crkvu. Dolazim iz ateističke obitelji, tako da nisam bio ni kršten. Dok sam jednom planinario, a tada sam imao 28 godina i bilo je to 2008. godine, imao sam iskustvo Oca nebeskoga, kada sam u jednom trenutku imao spoznaju da je on tu, da sve vidi i gleda, da zna svaki moj pokret. Bio sam posramljen za svaki svoj čin koji nije bio dobar. Sve loše što sam činio, vidio

sam u jednom trenutku. Bila je to tolika bol, da je nemoguće izmjeriti ljudskim mjerilima, a kada bi se i moglo, prešla bi se granica života. Sram koji sam osjećao pred Ocem nebeskim je teško opisati, jer je boljelo jako i nema riječi za opisati tako nešto. Pokušao sam pobjeći i objasniti Bogu da ću se popraviti, ali nije uspjelo, jer dobro kaže sv. Augustin kako nas Gospodin udara i mi saginjemo glave, molimo da nam oprost i čim nam oprost, mi opet po svome. Bilo je to bolno iskustvo, ali je bilo potrebno.

Danima, nakon tog iskustva, osjećao sam njegovu prisutnost i njegovu ljubav. Srce bi mi igralo i gorjelo od sreće i radosti. Na sve što sam ga pitao u to vrijeme, dolazili bi odgovori, a razgovarali smo kao prijatelji, kao što i treba. Bio sam ispunjen i samo sam njega tražio. Kada sam ga pitao zašto toliko jaka bol, odgovor je bio, da je to predokus suda pred koji ćemo svi doći, kao što povremeno imamo i predokus raja. Nikada se više tako nešto nije ponovilo, nikada više nisam imao takvu radost i mir. Bilo je to posebno milosno vrijeme.

Nakon dva tjedna, krenuo sam u Crkvu, krstio se nakon pola godine, tj. 2009. godine. Sljedeće godine, u jednom razgovoru rekao sam pred nekim osobama da je vrijeme da krenem za svećenika. Svi su se čudili, a ja još više, jer nisam to ni htio reći niti me ikada zanimalo. Kako mogu reći nešto što nisam htio, niti sam ikada razmišljao o tome, pitao sam Gospodina danima, a odgovor bi bio uvijek isti, srce bi mi igralo od radosti koju je teško i opisati. I svaki put kada bi provjeravao, uvijek bi bio isti odgovor, dok nisam odustao i rekao da više neću pitati, jer sam dobio odgovor. Srce bi mi bilo radosno, kao i na početku prvih dana, nakon susreta s Bogom.

Nisam znao ništa o svećenicima, redovnicima. Znao sam jednog svećenika, fratra, koji me pozvao k sebi na razmatranje. Otišli smo u samostan sv. Franje u Imotskom da vidim kako redovnici žive. Tu je ponovno srce zaigralo i samo sam čekao kada ću krenuti za fratra, što se i dogodilo 2011. godine. Sada sam đakon, a kad budete čitali ove retke, ako Bog da, bit ću već zaređen za svećenika.

